

på samme måde som hjemlet i lov om invalide- og folkepension § 1, stk. 4, 1. punktum.

I den ændrede affattelse lyder enkepensionslovens § 2 således:

„Ret til pension er betinget af, at modtageren

- 1) har dansk indfødsret eller senest har været gift med en mand med dansk indfødsret,
- 2) har fast bopæl her i riget,
- 3) i det sidste år forud for begæringens indgivelse har haft fast bopæl her i riget, hvormed ligestilles ophold i udlandet, såfremt den afdøde ægtefælle var udsendt som repræsentant for en dansk offentlig myndighed, som ansat i et dansk firmas filial eller underselskab eller i øvrigt som beskæftiget i dansk interesse eller med henblik på uddannelse.

Ret til pension efter § 1, stk. 1, nr. 1, er endvidere betinget af, at ægteskabet har bestået i mindst 5 år. Dette gælder dog ikke, såfremt den pågældende har oppebåret pension i henhold til § 1, stk. 1, nr. 2.

I overensstemmelse med regler i overenskomster med andre stater kan socialministeren fastsætte bestemmelser, hvorved der gøres undtagelser fra betingelserne i stk. 1.

I øvrigt kan socialministeren, når særlige omstændigheder taler derfor, gøre undtagelse fra bestemmelsen i stk. 1, nr. 3.“

I tilslutning hertil er der foretaget nogle ændringer i § 7. Den væsentligste af disse går ud på at give stk. 2 følgende affattelse:

„Udbetaling af pension i henhold til § 2, stk. 3, til en person, der har taget ophold i udlandet, foretages af den kommune, der umiddelbart inden flytningen var modtagerens opholdskommune. Socialministeren kan fastsætte nærmere regler om udbetalingen.“

Nyordningen trådte i kraft 1. april 1965.

Ved fremsættelsen af lovforslaget begrundede *finansministeren* det således:

„Baggrunden for lovforslaget er et ønske om at give enke- og invalidepensionister i et af de nordiske lande mulighed for at bevare pensionen ved flytning til et andet nordisk land.